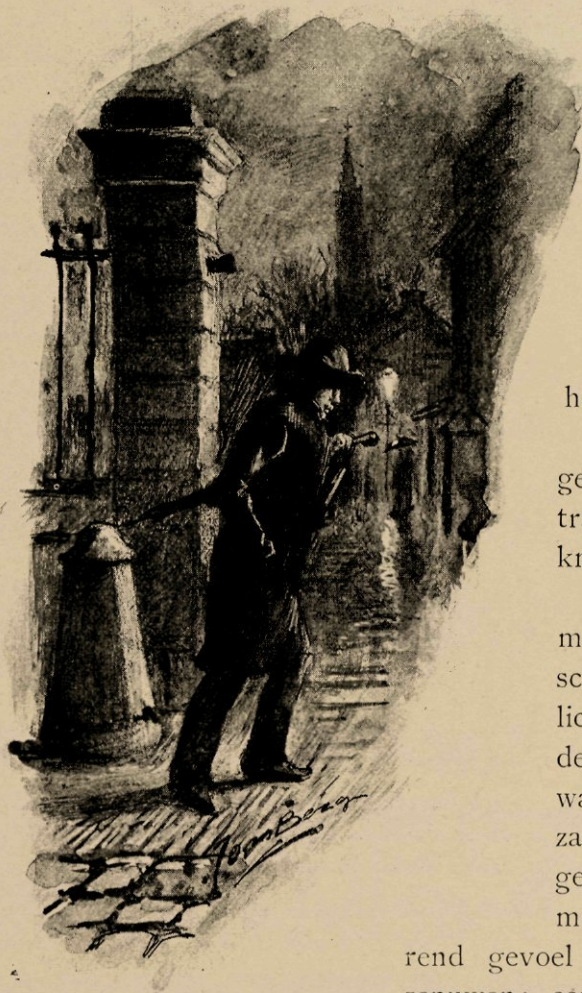

haast net als het gehaspel in zoo'n vergadering. Zij zouden hem er niet meer snappen. Alles was nog wel niet, wat het wezen moest en kon; maar wie als hij een positie bezat, waardoor hij geacht en geëerd was, een vrouw, die hij lief had, werk, dat hem aanstond, een huis, waarin hij gezelligheid vond, moest wel krankzinnig zijn, om zoo'n gelukkig leventje te laten vergallen door de overdreven eischen van een handjevol mopperaars!

Doe je plicht en laat het harrewarren aan anderen over.

De rust keerde in zijn gemoed terug en terwijl hij onder de kale linden

Voorbij het Schouwburgstraatje omhulde hem een heerlijke kalmte.

Ja, het was er gezellig in dat boudoir; maar toch hield hij eigenlijk niet van zoo'n vol vertrek. Al die snuisterijen had Emma verleden winter pas aangebracht. Juist . . . en toen had zij ook dat nare roode licht ingevoerd. — Waarom toch?

Hij wist het niet en vond het zonderling, dat die vraag nu pas in hem opkwam. In zijn ministerie keek hij zoo scherp toe, liet hij de verplaatsing van een stoel niet onopgemerkt; t'huis kon hij zoo leuk de dingen

van het Voorhout door ging, wier laatste, verschrompelde bladeren neerzwierden naar den kleverigen bodem, dacht hij weer aan al de prettige bezigheidjes, waarmee zijn avonden waren gevuld: het lezen van een courant, het drinken van een slap grogje, het opensnijden van een boek, het babbelen met zijn vrouw.

Nog een tien minuten flink doorgestapt — dat was gezonder dan trammen — en hij zou zich in het knusse boudoir kunnen nedervlijen.

Hij zag het kamertje al voor zich met den warmenden haard in den schuin afgesneden hoek, de rood lichtende gaskroon in het midden, de talloze plaatjes, photographieën, waaiers, vaasjes, beelden tegen het zacht getinte behang, de hel blauwe, gecapitonneerde stoeltjes op het mollige, bruine kleed. Een koest-

rend gevoel van tevredenheid doorsloop zijn zenuwen; een lust om lui neer te zijgen en soezend de oogen te sluiten verlangzaamde zijn schreden.